

הוציאו לו פרק חמישי יומא

ג' עין משפט
נ' מצוה

מסורת הש"ס

(ט) קְלִיל אַלְמָדָר, (ט) מִתְהָזֵב
 י. זָמִינָה, ו. נְדִירָה, ט. קְשָׁרָה
 נְגֻדָּר כְּנִיסָּה, י. וְגַדְעָה,
 כְּשִׁיחָה, ט. (ק) קְרַחְלָה סְבָבָה, י. וְלִי
 שָׂוֶב צָבָב, י. וְלִי מְצָבָב
 (ו) קְלִיל הַלְּבָרֶד, ט. קְלִיל הַלְּבָרֶד,
 י. וְשִׁיר מִתְּמָן זְמָנָה ו. דְּבָר
 מְקַפְּלָה, ט. זְמָנָה צְמָה.

הנ"ב

א) בחר "דיבר ומלה וכו'"
ומיחסו נושא דבי דיבור
משיקולו תוכיתית וכו' מילון;
ב) באחד שולחן כה על פעול
להן מילון וכו', כך כל שולחן כה
על פעול מילון להן מילון
וכו': ב: ציל' דיבער וכו':

יוסף רע"י

ז' שנים

ההנחיות שברכו יחד מנצחנו הוליגן. ואלה ממכפריס

לדברי האומר פ"ז יום הכהנים קרבן ח'זק עשויה תמורה או אינו עשויה תמורה לאו מכך דראכ' למאן דאמר דברו לא מכך וראכ' למאן דאמר דשותפין גופא בעי רבי ^ט(אליעזר) לדברי האומר פ"ז יה' קרבן ח'זק עשויה תמורה או אינו עשויה תמורהמאי קא מיבעיא לה' אי בתר מקדיש אולין אי בתר מותכבר אולין פשיטא דבתר מותכבר אולין דר' אמרו א"ר יוחנן ^טהמזכיר מוסוף חומש והותר עשויה בה תמורה של חבורו טובת הנאה של לעולם משול על של חבורו טובת הנאה של לעולם פשיטא לה' דבתר מותכבר אולין והכי א' מיבעיא לה' אהו הכהנים בקביעותה מותכבר או דילמא בקופא מותכבר ^טת' ש' חומר בוכחה מכתמורה וחומר בתמורה מכוכה חומר בוכחה שהובחנה נוגן ^טביחד ^טככבודו ורוחה את השבת ואת הטומאה ועשויה תמורה מה ש אין כן בתמורה חומר בתמורה מבוכחה ישחתמורה חלה על בעל מום קבוע ^טז' ואנינה וצאה להולין לנו ולעיבר משא"ב בוכחה האין זבח היכי דמי אליליא דיחוד מי דחי שבת וטומאה אלא דברו מי עשויה תמורה אלא לאו דפר שרואה את השבת ואת הטומאה רקבעו לה' מן ועשויה תמורה דקרבן יהוד הוא רב שית לא באילו של אהרן היכי נמי מסתברא דאי סלאך רעתק דפריו תמורה דפר שבת וטומאה הוא ולא דחיא הוא בחול מוקרי קרבנה היא יתמורת חמאת היא ותמורים חמאת לימותיה אולא לא לעולם פרו ומאי תמורה שם תמורה אי היכי זבח נמי שם זבח שם זבח לא קתני ממאי מזקנין חומר בתמורה שהתמורה חלה על בעל מום קבוע ואינה וצאה להולין לנו ולעיבר ואי סלאך רעתק מאי זבח שם זבח והוא איכא

וּמִזְמָה וְאַלְעָג"ג דַּמְשָׁלֵךְ נִכְנָסָה נֶם
יְסֹן כְּבָשָׂת עֲדָה קָרְבָּן לְמִשְׁעָנָה
שְׂעִיר בָּשָׂטָן מִקְרָבָן כְּכָל גָּלָן
בְּצָמָן וּמוֹמָה וְיכָסָר זְמָן דְּמָמָן
עֲדָה נֶם הַלְּבָשָׂה הַלְּבָשָׂה מַלְּיָה
עֲדָף וּמוֹמָה מַסְחָה מַלְּלָה נִמְנָה
כָּלָן הַלְּבָשָׂה תְּמִירָת
קְרִתָּה אַוְלָאָה וְלֹא מַיְלָאָה רַבָּה
כְּמַתְמַתָּה סֻמְפּוֹת דְּמִימָה רַעִיתָה
וּבָה האַבָּא כְּבָד וּמַעַשׂ וּבָוּ
דְּוָעָגָן גְּנָבוֹ כְּבָחֵד דְּלִיכָּם טָהָרָה
בְּצָמָן וּמוֹמָה גָּנוֹן גְּנָבִי עֲמָלָה וּמְלָאָה
שְׂלֵמִי יְמִיד טַבָּן מִין דְּלָל צְבָוָה
וְלֹאָלָה וּפְסָסָן מִן הַקְּנָעָס נְמִיָּה
בְּפִנֵּי יְמִיס לְוִילָּה בְּדָבָר וְכָל שְׁמָר
סָכוֹן כְּלֵל לְאָסָתָן מִקְרָבָן זְמָרָה
לוֹקְרָמִים סְכָנָה גְּנָבוֹ כְּבָחֵד וּמְלָאָה
דְּרוֹמָן אַתָּה וּמוֹמָה וְיכָסָר מַנְּנָה עֲמָלָה
הַלְּבָשָׂה גְּדָרִים וּנְגָן כָּל קְשָׁוָתָה

לכוד לו יודיע שומנו קנו ויך
עליהו השורה, על
הנודה והנה שאשכח
הוואתנו. ואשכח ש
היא הדקנית וכות ונקפה שם וזה ולא רחן גודול
הוואתנו פגועה תופר בלהטומה שהותה לה עיל כלום קבוץ ואין יוזע להלן
הה, אז איך איבך כדור ומושך דוחל על בעל מום קבוץ ואין יוזע להלן
זה הוא יונל ומלען של לדון כדי לא למלג' לו שונ מקבוצות וו'ו'ו'ו'

לב א מ"ר פ"ג מילכת
 עריכון סולכ"ד :
 לב ב מ"ר פ"ה מילכת
 מירוץ סולכ"ד :
 לב ג מ"ר פ"ג מילכת
 פרותת סולכ"ד :
 אלה ד ה מ"ר פ"ג מאל
 מהוועת סולכ"ד :
 אלו ו מ"ר פ"ה סולכ"ד :
 אלו ז מ"ר פ"ג מילכת
 מקודקדין בלהב ה' מ"ג
 מילכת מהוועת סולכ"ד :

בינו חננאל

ולבדרי ואמור פר של יומם הכהנים קרבן ייחד הוא עשה מהו גוזן לו לא. כלומר אם יפריחו כגדון נרפה מהתהו או לא. (ג) (ולמלט ר' אליעזר יואיד אמר לאליעזר) המקיים כשסודה הקדשו מוטשי וחושך והוא והתהו הא מיטיר. הדרום משלו על של בחריו מוכת התהה שלו. כלומר נומו בכל בון שרצה. (ושנין) הא דבר

ויזון פשיטה לה ליל אעוז, מירוחה הכי מוכבעד לאלה ולר' אלעוז, אשר הכתבה בכתב עתונאי מתקופרטם. ובין שוקבעו בוכח נעה ובוח של שופטן ואות כו"ל המוקיש לחסיד שחרוי וארכומן ממכבסותיו. והן (לא) [אצאן] השותפים עשו חמורה. או ולמ' בהיקיט טוכנופוליט, לדוכרן לאיזי'ין העשיה כבר כונן גודל כלום. עד השעת הקמת פרדריך.

ובשיטותם ביברין בירוק הדרומי
להאות היידי באותה שעה
מכבՓריא, ואס מיטר פקוט
בפומורא, ומיטר פומורה איז
לא. תיש מילא צוואר
בכונסתה תפורה חורב
ובובח פטחותה שהחוכ
ודוחה שכת ופואת ונוג
בפעריד כעכבר וועזר
תטורין, והא שאן נן
בפומורה, והעין בערך חורת
כהרים והר הואר, הוא הקודש

יעשנה תחורה ולא מפרקתו
הנשנה תחורה, ומוקם לה
ללאו ובכך תקונת רופ כבן
בגלו האן, רודר שבח וטומא
משום דקעתי לה זון. ותנוין
כל הקבעות זון מן הזרחה
יעשנה תחורה ועוד טומאה
הנשנה תחורה קדורה חירד
הרו, שם בקיילפאנט מוכביה
ודודו רב [ששתן] ואמר הבן,
האי בחוד אליך כלומר דרכך
אליל של רבן גמל עוזה יהוד
אליל של רבן גמל עוזה יהוד

עליה, והבורה עלה עיר דרבנה עליה, כדרון חסורת עלה והלודותה היה נון במלחה פשת וויתרת, אוניה רתמה לא שפה ולא טומאה לילא בקען לה מנא, אבל הפר של כהן גודל ביום הפסרום השאות האה וחומרת התקאות למשיח האולדה, דתנן בברורה הפלת סך ר' זעיר התאות וחומרת השאות העתאות שמתו בעלה כל ימוש

וכוון לדמה אולל (לעומת הצעיר) לומר שאמור היה אלה שכח ותולה סופא. וזרקן מאי תרמם שום מורה פ". לעילם שר בבן גודל הוא והזיה דרכם המתוחה לרימה אוזולד ואדואיד'ה היידן, אליל האי' רוגטני מה שאין בחרומו לאלו יאנר או' יונשא חרטומה קאקר, אליל אטסורה וועלטס הדריליאן לעלייהו תרמם, עלה תנבי אונגה הניחת את השבט

(ג) [נכלה דיל' ופרק ס' זריך]